

PHẦN 7

Căn phòng giờ chỉ còn lại hai người, không khí se se lạnh càng khiến không khí chùng xuống hơn. Hạ Y nằm vùi trên giường, trên tay cô là cuốn tạp chí thời trang mới nhất. Hình như trong mắt cô lúc này không hề tồn tại một Khải Đăng đang thọc tay vào túi quần đứng ngó xuống giường.

Từ lúc mọi người ra về đến giờ cả hai không hề mở miệng nói lời nào. Trước mắt mọi người, Hạ Y nói đỡ cho Khải Đăng vì cô không muốn tại cô mà mối quan hệ gia đình họ xấu đi. Khi chỉ có hai người, cô lại khoác cho mình chiếc áo băng giá.

- Tại sao không nói chuyện em là con gái của bác Lâm?

Hạ Y thản nhiên lật từng trang tạp chí xem. Đối với cô lúc này, được ủ mình trong chăn là một hạnh phúc thì phải.

- Sao không trả lời anh?

- Quyền tạp chí vẫn không lay động. Khải Đăng biết cô không dễ bỏ qua chuyện tối đó, không phải vì chuyện anh bỏ cô giữa đường mà vì anh dám hôn cô, Hạ y rất cố chấp.

Cố ghìm tự ái xuống, Khải Đăng chưa bao giờ phải hạ mình, thế mà hôm nay phải chịu trận với con nhóc này. Anh cũng tức lắm. Muốn bỏ về gì đâu, nhưng bỏ về thì còn tệ hơn, hờn anh cũng trôi tận đâu. Lúc đó anh điên lên không chừng. Kiên nhẫn ngồi xuống mép giường, ánh mắt Khải Đăng thật dịu dàng, nồng nàn.

Hạ Y điềm nhiên nhìn vào tạp chí. Một lần cô cũng không nhìn qua anh.

- Hạ Y! Nói chuyện đi nào.

Giọng Khải Đăng trầm trầm như năn nỉ, anh từ tốn khép quyển tạp chí của Hạ Y lại:

- Nhìn anh nè!

Hạ Y không thèm giằng co với anh, cô kéo mền lên tận cổ, xoay mặt qua nơi khác, khép mắt vờ ngủ. Khải Đăng nhìn cô một cách bất lực. Anh không biết rằng Hạ Y đang cố ghìm bao cảm xúc trong tim xuống. Tự xưng “anh, em” ngọt ngào với người ta. Làm như tốt lắm. Người ta nằm đây mấy ngày mà không một cú điện thoại hỏi thăm.

Rõ ràng lúc sáng đến mà không thềm vào. Hừm! Nếu bà nội không ép, hẳn cũng không thềm đêm xia đến cô đâu. Miễn cưỡng thế kia ai thềm. Đúng là tên xấu xa!

Khải Đăng biết cô giận mình, anh cười cười vì tính trẻ con đó. Cái dáng mảnh mai, mái tóc đỏ dài mới quyen rũ làm sao. Ở góc độ nghiêng từ phía sau, Khải Đăng như bị thôi miên, nhìn cô mê mải. Biết đang bị anh nhìn, nhưng Hạ Y vẫn nằm im, không thềm nhúc nhích. Đáng ghét! Cô rửa thềm. Cảm giác nhột nhạt phía sau thật khó chịu. Hạ Y tưởng chừng một luồng điện mạnh đang chạy ở phía sau. Rát bỏng mà lan tỏa nhẹ nhàng, khiến cô nghe hồn chơi vơi lạ lẫm vô cùng. Hạ Y lì lợm nằm im, cô quyết tâm trâm mình chịu đựng luôn.

Nhưng chỉ được một lúc, Hạ Y không tài nào chịu nổi ánh mắt ma quỷ của Khải Đăng. Cô lật người qua nhìn anh hằm hằm. Khải Đăng mím môi cười thật quyen rũ nhưng đối với Hạ Y cũng thật đều. Cô chun môi lờm lờm lại anh.

Khải Đăng vội giữ cô lại khi Hạ Y lại quay đi, giọng anh da diết

- Đừng giận nữa!

Cô gỡ tay mình khỏi tay anh, ánh mắt lạnh nhạt. Khải Đăng vẫn không buông.

- Xin lỗi! Thế được chưa?

Hạ Y mím môi nén cười. Trời ơi! Hẳn xin lỗi mình kia. Có thật không đó? Cậu ấm Khải Đăng mà chịu xin lỗi phụ nữ ư? Sao mà giả dối?

- Cười đi! Cười cho đã đi. Anh biết em chỉ muốn anh nói câu đó thôi chứ gì.

- ...

Nói ra câu xin lỗi là một kỳ tích, Khải Đăng tưởng cô sẽ hài lòng, nào ngờ Hạ Y vẫn im lặng. Khải Đăng nổi sùng lên:

- Nè, vừa thôi nha, xin lỗi rồi vẫn còn làm cao là sao?

Hạ Y bĩu môi... Cô quay mặt nhắm mắt ngủ ngon lành. Khải Đăng bật dậy quát lớn:

- Hừm! Chảnh biết biết! Người ta cũng có tự ái chứ bộ.

Nói rồi, Khải Đăng bỏ ra ngoài. Cánh cửa đóng sầm lại theo sự tức giận của anh. Hạ Y he hé một con mắt ra nhìn nhìn, cô chun mũi:

- Dễ ăn lắm!

Khải Đăng! Sao hả con?

Khải Đăng đẩy mấy tấm hình toàn các cô xinh như mộng sang bên. Anh gãi gãi ót:

- Mẹ à! Con chưa muốn lấy vợ mà.

Mẹ anh giục:

- Cái gì chưa? Mà mẹ đâu bảo con cưới liền. Cứ gặp trước đi. Hay là Thanh Trà nha con? Con bé ấy nghe đâu vẫn còn yêu con lắm.

- Yêu gì là yêu! Sau vụ... mà thôi đi, con tự lo được mà.

- Không được! Khải Bình và Khải Nam đang đeo đuổi Hạ Y. Còn con? Mẹ chưa thấy ai như con. Con gái người ta vừa đẹp vừa giỏi, vậy mà từ chối thẳng thừng.

- Con...

Khải Đăng định cãi nhưng lại ngồi im hậm hực. Bà mắng, bây giờ lại đến mẹ. Cũng may cha anh đi du lịch nếu không, bầm mình luôn. Ai cũng trách sao không ai hiểu rằng anh cũng phát điên lên vì chuyện đó đây. Lúc đó, anh đâu nghĩ con ông bà Đại Lâm là Hạ Y. Bây giờ mới khổ này. Trước kia, cao hơn người ta một bậc, chuyện gì cũng dễ ăn, dễ nói, giờ mở miệng tỏ tình, khác nào anh là tên hám của, không khéo con nhóc chảnh chệ đó lại cười vào mặt anh.

- Mà cứ ôm mãi trong lòng càng khổ hơn.

- Con nói gì vậy Đăng?

Khải Đăng không nói gì. Anh chối biến vì sự hờ hênh của mình:

- Không... Không có gì đâu mẹ. Thôi, mẹ về phòng nghỉ đi. Con qua Hàn Tú có chút việc cái đã.

- Nhưng tối rồi...

- Con về sớm mà.

Khải Đăng chỉ nói vọng lại có bấy nhiêu rồi mất dạng. Không đi làm, anh lại về nhà. Đạo này Khải Đăng không có chút hứng thú nào với những cuộc vui thâu đêm. Anh cũng không biết mình muốn gì? Chỉ biết mình thích ngồi một mình, suy nghĩ vớ vẩn để rồi ray rứt, hối tiếc pha lẫn nhớ nhưng đến Hạ Y. Cô bé có lẽ biết được tình cảm của anh nên làm cao lắm.

Nhớ đến tối đó, anh ôm cô trong lòng tỉ tê bao điều thầm kín mà đến giờ Khải Đăng vẫn còn ngượng. Cô bé đúng là nghịch ngợm. Chỉ vì trả thù chuyện bị anh hôn mà làm ra chuyện động trời luôn. Nói đến Hàn Tú nhưng Khải Đăng lại rẽ qua siêu thị,

mua một ít khoai tây chiên rồi lái xe vào bệnh viện. Từ hôm hỏi chuyện, cô không trả lời đến nay, anh chẳng thêm ghé qua. Có lẽ giờ này đang ngồi một mình rồi khóc vì buồn cũng nên. Cho bố ghét. Đáng đời chẳng chệ, làm cao với anh. Cười tùm tùm đi lên bệnh viện. Hình dung ra gương mặt giận dữ của Hạ Y là Khải Đăng thấy lòng rộng rãi một niềm vui. Đôi khi anh cũng thấy lạ về bản thân lắm nhưng đó mới là tình yêu chứ.

Nhẹ đẩy cửa phòng, Khải Đăng sợ làm cô giật tỉnh. Quả thật là giật mình thiệt rồi, nhưng không phải Hạ Y mà là anh.

Trời ơi trời! Đêm khuya mà có tới ba chàng trai ngồi xung quanh giường bệnh. Ai cũng ôm một lẵng hoa to tướng tươi rói. Xem ra lần này Khải Đăng hơi bị vất vả rồi.

- Chào mọi người!

Anh đưa tay chào Khải Bình, Khải Nam rồi ngồi xuống cạnh Hàn Tú. Khải Đăng kín đáo liếc “bệnh nhân”. Hừm! Tinh táo thế kia, cần gì người chăm sóc. Biết anh lừa mình, Hạ Y vẫn nằm im re không có một cái chớp mắt. Thật ra cô cũng hơi miễn cưỡng khi tiếp Khải Bình, Khải Nam. Cũng may là trước đó, cô đã gọi Hàn Tú đến. Ngồi xuống cạnh bạn, Khải Đăng nói thật nhỏ:

- Sao đi không rủ tao?

- Tao đến có chút việc.

- Vậy sao? Khải Đăng muốn nói câu đó hết sức nhưng lại thôi. Chuyện tình cảm mà có ép cũng không được. Do chữ duyên thôi!

- Hàn Tú! Những gì em nói, anh nhớ giúp em nha!

- Ừ! Em yên tâm đi! Thôi, anh về đây! Mai anh vào thăm em.

- Vâng!

Khải Đăng có cảm giác có cái gì đó đang đóng vào ngực đau đớn. Giữa Hàn Tú và Hạ Y là một mối quan hệ mật thiết, anh gần

như đứng bên lề. Không lý nào anh là kẻ đến sau và trong tim cô không hề có tình cảm nào dành cho anh!

Hàn Tú khép cửa lại rồi Khải Đăng liếc nhanh về Hạ Y. Trong chớp mắt, hai người nhìn nhau, nhưng Hạ Y đã vội quay đi. Khải Đăng mím môi cố nén tiếng thở dài. Trong ánh mắt của Hạ Y không có một tia nồng ấm nào cho anh.

Cô lạnh nhạt đến tàn nhẫn. Cũng đúng thôi, anh đã quá cao ngạo với cô rồi còn gì. Mấy hộp khoai tây chiên trên tay chợt nhạt nhẽo làm sao. Khải Đăng hồi hận vô cùng khi đến đây. Thà đau khổ trong câm nín còn hơn thấy người mình yêu...

- Xin lỗi! Đã hết giờ thăm bệnh rồi. Bệnh nhân cần nghỉ ngơi.

Cô y tá bước vào, ánh nhìn của cô thật nghiêm nghị cứ như những anh chàng trước mắt là những con vi khuẩn cần phải quét đi không bằng.

- Hạ Y cố nén cười. Cô không hiểu sao đàn ông có thể ngồi hàng giờ khi người con gái không hé môi một lời. Sợ mịch lòng hai ông anh, cô nhẹ giọng.

- Cảm ơn các anh đã đến thăm. Thôi, khuya rồi, Hạ Y phải ngủ. Mai các anh đến chơi với Hạ Y nha.

- Vậy thôi anh về. Hạ Y ngủ đi!

- Ủ, mai anh đến thăm em.

Khải Bình, Khải Nam không quên để lại cái nhìn đầy hàn học cho Khải Đăng trước khi ra về. Họ đi rồi, Khải Đăng cũng đứng dậy luôn. Đứng quay mặt ngay cửa, Khải Đăng như muốn nói điều gì rồi lại thôi. Anh không muốn xin chút lòng thương hại của ai, nhất là tình yêu. Khải Đăng vào thang máy với nỗi xót xa, tê tái. Anh từng tự hào với thành tích của mình trong tình trường, thế mà giờ anh phải ngậm ngùi không dám nói lời yêu. Đây phải chăng là cái giá mà anh phải trả cho những ngày buông thả, ngạo mạn?

Mười hai giờ khuya, Hạ Y nằm xoay mặt ra cửa sổ. Cô không thể nhắm mắt được. Ánh sáng bên ngoài rọi vào hiu hắt càng làm lòng cô buồn thêm.

Cái tên khó ưa đó, đến thì phải nói gì đó chứ. Tự dung ngồi một đống rồi về. Đúng là đáng ghét. Ai thèm đến. Đến để chọc tức người ta chắc?

Lăn lộn trên giường vẫn không sao chợp mắt. Hạ Y với tay cầm di động xoay xoay trong tay. Hừm! Xin lỗi hả? Không có chút thành ý. Ai cần. Hạ Y thâm rửa Khải Đăng vô tình. Cả tuần mong ngóng, rốt cuộc anh đến rồi về không có lấy một lời hỏi thăm. Mà hình như những lúc gặp nhau cô và anh toàn gây thôi.

Càng nghĩ Hạ Y càng thấy giận, càng giận cô càng nghe lòng nhớ anh đến cháy bỏng luôn. Thế mà anh lại đứng đứng ra về. Hồng biết do cố ý hay vô tình nữa?

Hành động bỏ về của Khải Đăng lúc chiều vẫn còn làm Hạ Y hậm hực tức giận. Người gì mà cao ngạo ngun ngút hà. Chu môi nhìn điện thoại, Hạ Y ước gì Khải Đăng gọi điện hay nhắn tin cho mình.

Hắn ngốc hay cố tình làm lơ sau khi cướp đoạt của cô nụ hôn đầu đời. Nghĩ đến đây, Hạ Y lại cắn môi. Đồ đáng ghét! Chuyện gì cũng được, mỗi việc hôn là dở tệ. Hôn gì mà như... giật đồ giữa chợ. Chớp nhoáng và... Hai má Hạ Y chột đỏ hồng trong đêm. Cảm giác chìm đắm trong vòng tay mạnh mẽ của anh, bị anh làm hoảng loạn trong sợ hãi để rồi phải chơi voi với bao đam mê mới tuyệt làm sao.

Hạ Y nhắm hờ mắt, cô như muốn mình ngủ mãi trong tối đó. Hạ Y mà anh cũng dám lôn. Anh đáng ghét lắm! Khải Đăng lại

còn dám từ chối cưới con gái của ba Lâm nữa. Hừm! Hạ Y này ế ư? Xí! Dù có ế tui cũng hông thèm nói đến anh.

- Để xem ai sẽ cứng đầu hơn ai nhé, anh yêu!

Cô tinh nghịch nhìn lên trần nhà, ánh sáng lơ mờ như đồng lửa với một ý nghĩ tinh quái vừa lóe lên.

Năm giờ sáng.

Reng... reng...

Chuông điện thoại đổ dồn như gọi hồn Khải Đăng trở về mà anh chẳng buồn lay động. Đêm qua, sau khi rời bệnh viện, anh đã đi uống rượu cho quên bao phiền muộn trong lòng. Kết quả là Khải Đăng về nhà lúc trời sáng và bây giờ người anh còn nồng nặc mùi rượu trên giường.

- Khải Đăng! Khải Đăng à!

Tiếng đập cửa âm âm, tiếng chuông điện thoại inh ỏi. Khải Đăng quờ quạng:

- Mẹ! Gì thế? Con mệt lắm.

Nói rồi, anh với tay tắt điện thoại, ngủ tiếp.

- Khải Đăng à! Bà gọi điện bảo con đến bệnh viện ngay kìa.

- Bệnh viện?

Khải Đăng ngóc đầu dậy lập lại như cái máy. Lắc đầu cho tỉnh táo, anh bật người như lò xo lao ra cửa:

- Mẹ vừa nói gì?

- Mẹ không biết, nhưng lúc này bà có nhắn tin bảo con đến bệnh viện gấp.

Như sực nhớ ra điều gì, Khải Đăng chạy lại chụp điện thoại rồi với tay cầm áo khoác, lao xuống nhà với tốc độ nhanh nhất. Hình như trong đầu anh lúc này chỉ có hai chữ “bệnh viện”.

Đứng đợi thang máy mà Khải Đăng có cảm giác mình bị người yêu cho “leo cây”. Từng giây trôi qua thật nặng nề, chậm chạp. Nóng ruột, anh lao mình chạy bộ lên cầu thang. Mồ hôi đổ đầm đìa nhưng Khải Đăng vẫn giận mình sao quá chậm chạp.

- Rầm...

Cửa phòng bật mở Hạ Y nằm trên giường xoay lưng lại. Một cảm giác lạnh toát chạy dọc sống lưng, Khải Đăng không dám thở mạnh. Cô mà có mệnh hệ gì, anh sẽ không bao giờ tha thứ cho mình.

- Hạ Y! Hạ Y! Em đừng làm anh sợ.

Rụt rè ngồi xuống mép giường, Khải Đăng chạm nhẹ vào vai Hạ Y, giọng anh vỡ òa:

- Hạ Y...

Hạ Y hất vai, hất tay anh ra khỏi vai mình. Cô ngồi bật dậy, bặm môi nhìn anh đầy giận dữ. Hai người ngồi nhìn nhau một lúc lâu. Hạ Y như không kềm chế được, cô đâm túi bụi vào ngực Khải Đăng. Anh ngồi im lặng, mặc tình cho cô vừa đâm vừa khóc thỏa thích.

Nhìn Hạ Y thút thít, anh biết cô lại chơi khăm mình nữa. Bằng chứng là di động của nội anh đang nằm trên gối cô. Hừm! Hết biết luôn. Chắc lại giận anh về chuyện tối qua mà sáng nay bắt anh chạy như bay đến đây rồi leo bốn tầng lầu. Hành hạ anh, nhưng khi nhìn anh thờ hờn hờn, mồ hôi nhễ nhại đau lòng quá khóc. Đúng là Hạ Y! Đau thấu tim mà vẫn còn cứng lòng.

- Vừa lòng chưa? Chỉ cần trò chơi của em là trong nháy mắt, anh đã có mặt nè.

- Đáng ghét! Về đi.

- Về?

Khải Đăng mở to mắt, anh hỏi lại:

- Về không thế à? Mới sáng em đánh động cả nhà dậy rồi bảo anh về nhẹ nhàng thế hả?

Cô bĩu môi:

- Vậy anh muốn sao? Nhìn anh bây giờ xem. Vừa hôi vừa xộc xếch, hết như...

- Dám chê à?

Khải Đăng kéo mạnh cô sát vào người. Giọng anh ngọt ngào:

- Tại ai mà anh thế này?

Cô ngượng ngùng đẩy anh ra:

- Thân thiết gì mà không dám chê?

Anh cười:

- Thôi nào, anh biết lỗi rồi. Có biết đêm qua anh phải tìm rượu để quên em không. Ác vừa thôi.

- Ê... ê... ai chọc ghẹo gì anh mà rửa người ta ác?

Anh cụng trán cô:

- Em dụ người ta nói hết lòng dạ rồi lạnh nhạt, thế không ác hả?

- Cái gì mà nói hết lòng? Mà anh đã nói gì.

Anh ôm gọn cô trong tay. Hạ Y này nghịch lắm. Đủ trò để hành hạ anh. Anh thử thi trên tóc cô:

- Nói anh nghe, em có yêu anh không?

Hạ Y cúi đầu mím mím môi cười cười. Anh cũng cúi xuống kê sát mặt cô:

- Sao em?

- Hừ! Mới sáng, anh định quấy rối bệnh nhân hả?

Anh xỉ nhẹ trán cô:

- Ai quấy? Em ghê lắm. Giận lên là tìm đủ trò hành anh.

Cô ngồi xê ra, môi phụng phịu:

- Vậy thì về đi, chứ đi thăm bệnh mà đi tay không với lại miễn cưỡng, một lời hỏi thăm cũng không có như vậy chẳng ai cần.

- Thì tại chẳng, làm cao, anh mới làm vậy cho bỏ ghét.

- Hừ!

Cô dấm dứ nắm tay trước mặt anh. Khải Đăng chụp tay cô, đưa lên môi hôn nhẹ, mắt anh nhìn cô say đắm.

- Hạ Y! Anh chạy bộ lên bốn tầng lầu, hông lẽ em không cảm động hả?

Cô bẽn lễn áp mặt vào ngực anh nghe lòng dạt dào bao cảm xúc:

- Bây giờ anh về tắm đi! Hôi quá hà!

Anh ghi lấy cô trong vòng tay rắn rỏi. Khải Đăng li lợm:

- Không, anh ngồi đây đợi mọi người vô luôn.

- Cũng được! Nhưng em nhớ không lầm, hình như có người từ chối con gái ông bà Đại Lâm đó.

- Anh...

Cô ngẩng lên cười tủm tỉm:

- Mau về đi!

- Sáng sớm làm anh phải ba chân bốn cẳng chạy đến đây rồi em nhẫn tâm đuổi anh về hả?

Nhìn Khải Đăng nhõng nhẽo, Hạ Y không nén được, cô phì cười:

- Em chỉ muốn thử thôi.

Cô cúi đầu bẽn lẽn:

- Đâu biết anh... dễ thương dữ vậy.

- Nhóc con!

Khải Đăng véo mũi cô. Hạ Y né nhưng bị mất đà nên ngã ngã ra sau. Khải Đăng luynh quynh chụp cô, không ngờ cũng bị ngã theo. Hạ Y bị anh đè bẹp dưới nệm, cô muốn ngạt thở vì hồi hộp, vì... Ôi! Vì cái gì nhỉ?

Cô lúng túng không thể nghĩ được gì. Hơi thở Khải Đăng còn thơm mùi rượu phả lên mặt cô ấm nóng, ánh mắt Khải Đăng cháy bỏng như thiêu đốt chút lí trí còn lại của cô.

- Khải Đăng...

Hạ Y gọi tên anh một cách yếu ớt. Khải Đăng vén mấy sợi tóc lòa xòa trên trán cô, ngón tay anh lướt từ từ trên sống mũi cô. Khải Đăng cũng bồi hồi không kém gì cô, anh đang cảm nhận từng nét đẹp từ sống mắt, bờ môi của cô:

-Hạ Y! Em đẹp lắm!

Dứt lời, Khải Đăng đặt một nụ hôn lên trán cô, Hạ Y khép mi, nụ hôn trượt dài xuống sống mũi rồi đậu nhẹ lên vành môi đang hé mở. Cả anh và cô như quên đi tất cả để chìm đắm trong yêu thương đã kìm nén bấy lâu.

Khải Đăng siết mạnh vòng tay như muốn cô tan biến vào mình. Hạ Y cũng ôm lấy cổ anh hôn trả lại say đắm. Nụ hôn kéo dài bất tận nếu điện thoại Khải Đăng không reo. Hạ Y thẹn thùng buông tay, cô cup mi không dám nhìn anh. Khải Đăng nghe tim đập mạnh vì cử chỉ đó, anh luyến tiếc rời môi cô.

- Công ty gọi...
- Anh mau về đi làm đi.
- Trưa anh vô...
- Thôi! Anh còn phải...
- Nhiều chuyện!
- Anh nạt nhỏ.
- Trưa vô là trưa vô. Không cãi!

Cô nguýt anh:

- Hừ! Độc tài.

Anh cười hôn lên khóe môi cô:

- Trưa, em ăn gì? Hay anh nói mẹ nấu, trưa anh đem vào nhé?

Cô nheo nheo mắt nhìn anh:

- Có hiếu quá hen. Nhưng em không muốn phiền ai hết. Bà chăm sóc em cũng chu đáo lắm.

- Vậy trưa anh vào cùng ăn với em.
- Phải xem sao đã. Biết đâu trưa nay có người mời em...
- Anh đánh đòn!

Khải Đăng dứt lời đã kéo Hạ Y siết vào lòng, chọc léc cô tới tấp. Hạ Y né tránh nhưng không được, cô oằn người cười nắc nẻ:

- Thôi mà... thôi mà...
- Dám chọc tức anh nữa không?
- Được rồi! Về đi! Còn tắm rửa, rượu không hà.

Anh cười cười:

- Vậy mà có người... mê.

Cô đỏ mặt ném mạnh cái gối vào người Khải Đăng khi anh vừa ra tới cửa.

- Đồ nham nhở!